

งานของตนที่แท้จริงคืองานโลกุตตรธรรม

หลวงปู่หลวง กตปุญฺโญ

เทศน์ที่กรมโยธาทหาร วันที่ ๕ เม.ย. ๒๕๔๔

วันนี้เราได้พากันเสียสละเวลามาฟังธรรมเทศนาคำสอน
พระพุทธเจ้า ประมาณชั่วโมงหนึ่ง ฉะนั้นจึงว่าเราทำงานท่าน
หลวงก็ไม่ขาด ทางราชฎีกาก็ไม่เสีย ทำงานทั้งสองอย่าง ไม่เสีย
ซักอย่าง งานโลกก็ไม่ขาดงานราชฎีกาก็ไม่เสีย งานหลวงก็ไม่ขาด
งานราชฎีกาก็ไม่เสียๆ อันนี้แปลว่าเราเสียสละเวลาที่เป็นบุญเป็น
กุศล ฟังธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะว่าเราทุกคนๆเกิด
มาก็ไม่มีอะไรเป็นที่พึ่งนอกจากบุญกุศลความดีเท่านั้น ที่จะมา
เป็นที่พึ่งเป็นหลักเป็นฐาน เป็นหลักใจของเรา มีแต่ความสุข
ความเจริญต่อไป

ที่นี้ต่อไปก็พากันตั้งใจปฏิบัติบูชา กำหนด**อานาปานสติ**
กรรมฐาน เพราะว่าธรรมก็คือลม ลมก็คือธรรม เพราะว่าลม
เนี่ยเป็นที่เกิดของธรรม เป็นที่อยู่ของธรรม เราทุกคนเกิดมาได้ก็
เพราะอาศัยลม ตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาไม่ได้หายใจ หายใจกับ

แม่ ออกมาแล้วจึงได้สูดลมเข้า มาเลี้ยงร่างกายตลอดการอยู่
การกินอาหารบริโภค จึงใหญ่โตขึ้นมาได้ ฉะนั้นลมนี้เป็นหลัก
เป็นกรรมฐานที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้สำเร็จเป็น
พระพุทธรูป เพราะอาศัยกรรมฐานคือลม เรียกว่าอานาปานสติ
กรรมฐาน

ฉะนั้นธรรมนั้นก็มีสองอย่าง **โลกียธรรม** กับ **โลกุตตรธรรม**
โลกียธรรมที่อาศัยอยู่ในโลกเช่นการให้ทาน การรักษาศีลก็ดี
การสร้างบุญสร้างกุศล ขุดน้ำบ่อ ก่อศาลา สร้างถนนหนทาง
สร้างวัดวาศาสนา อันนี้ก็ล้วนแล้วแต่เป็นโลกีย์ เรียกว่าโลกีย
สมบัติ หรือโลกียธรรม แต่ว่ารวมความแล้ว โลกียธรรม กับโล
กุตตรธรรมมันก็อาศัยกันไปเป็นลำดับๆ

ฉะนั้นส่วนโลกียธรรมมันก็กว้างขวางที่สุด ยกตัวอย่างเช่น
ว่าที่เรามาฝึกหัดปฏิบัติกัน ให้ทานก็ดี รักษาศีลก็ดี ฟังเทศน์ก็ดี
ฟังธรรมก็ดี ทำกรรมฐานภาวนาก็ดี ถ้าใจของเรายังไม่รู้แจ้งเห็น
จริงในธรรมคำสอนของพระพุทธรูปเจ้า จนได้บรรลุคุณธรรม
เบื้องต้น เรียกว่าพระโสดาปัตติผล ก็แปลว่ายังเป็นโลกียธรรม

อยู่อย่างนั้นแหละ เหตุนั้นโลกียธรรมนี้จึงเป็นของไม่เที่ยงแท้
แน่นอน เวียนว่ายตายเกิดได้ ไปลงต่ำได้ ขึ้นบนได้ ดีบ้างชั่วบ้าง
หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงอยู่อย่างนั้น ไม่เที่ยงแท้แน่นอน

เหตุนี้ทางพระพุทธศาสนาขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เมื่อเรามาอาศัยโลกียธรรม มาเห็นโทษเห็นทุกข์ในโลกีย์ เรื่อง
กายของเรานี้เป็นสมบัติของโลกียะ โลกีย์นั้นก็แสดงความไม่
เที่ยง แสดงความเป็นทุกข์ เป็นธาตุ เป็นอนัตตา หาสาระแก่น
สารไม่ได้ เมื่อเรารู้เห็นในโลกีย์นี้ ตามความเป็นจริงแล้ว จึง
หันหน้ามาปฏิบัติทางโลกุตตรธรรม ที่เป็นโลกุตตรธรรมก็ยึดเอา
หลักคำสอนของพระพุทธเจ้า เรียกว่า **อัฐังคิกมรรค ๘** หรือ
ว่า **ศีล สมาธิ ปัญญา** เป็นต้น

ฉะนั้นในมรรค ๘ มรรค ๘ นี้มันเป็นฝ่ายโลกุตตรธรรม
โดยเฉพาะ เช่นว่า **สัมมาทิฐิ** ความเห็นชอบ เห็นถูกเห็นจริงตาม
ความเป็นจริง อย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้นโลกีย์นั้นแม้จะดีขนาดไหนก็
ตาม มันก็ไม่พ้นทุกข์ ได้ความสุขชั่วครู่ชั่วคราว ยกตัวอย่างเช่น
ว่า ผู้นั้นนั่งกรรมฐานภาวนาจิต ได้จิตสงบได้เป็นวัน ตลอดวัน

ตลอดคืน จิตสงบอยู่ แต่ว่าอยู่ในฌานอย่างเดียว ฌานโลภี้อย่างเดียว อาศัยสมาธิธรรมนั้นมีความสงบคือเยือกเย็นจริงๆ แต่ว่าไม่ได้เกิดปัญญา ไม่มี ไม่เห็นแจ้งตามความเป็นจริงในหลักอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อย่างนี้เป็นต้น มันก็กิเลส มันก็ดับ ไม่ได้อยู่ของเก่า

เมื่อเรามาอยู่ในสมาธิภาวนาดีแล้ว ก็มีความสุขความสบาย หาความสุขความสบายอะไรจะเปรียบเทียบไม่ได้ แต่เมื่อเวลาออกจากสมาธิภาวนาแล้ว กิเลสมันก็ขึ้นมาของเก่า เปรียบเหมือนกับ เอาศิลาไปทับหญ้าไว้ เอาศิลาไปทับหญ้า บัดนี้เมื่อศิลาทับหญ้าอยู่ หญ้ามันก็ขึ้นไม่ได้ แต่ว่าเมื่อเรายกศิลานั้นออก หญ้าก็เกิดขึ้นใหม่ของเก่า จันใดเหมือนกัน ฉะนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือพระอริยเจ้าทั้งหลาย คือมาเห็นความไม่เที่ยงแท้แน่นอนอย่างนี้ ท่านมาเจริญ**วิปัสสนากรรมฐาน** หรือว่า โลกุตตรธรรม ธรรมเป็นไปเพื่อความละความปล่อย ความวาง

เช่นว่ารู้ลม แต่ว่าสัตว์โลกทั้งหลายเค้าก็มาถือว่า เราเป็นลม
ลมเป็นเรา มาถือ**ธาตุสี่**นี้แหละมาเป็นตัวเป็นตน เป็นคนเป็น
สัตว์อย่างนี้เป็นต้น ถือว่าดินเป็นของเรา คือ**ผม ขน เล็บ ฟัน**
หนัง เนื้ย น้ำเป็นของเรา ลมเป็นของเรา ไฟเป็นของเรา อย่างนี้
เป็นต้น หรือมาถืออีกละเอียดขึ้นไปก็ถือว่าวิญญาณก็เป็นของ
เราอีกเหมือนกัน เรา**รู้** เรา**เห็น** เราเป็นอะไรต่างๆ อย่างนี้เป็นต้น
เมื่อไป**รู้**เห็นสิ่งนั้น แล้วก็ไปติดอยู่ในสิ่งนั้น เอาอันนั้นเป็นที่อยู่ ก็
มีความสุขเหมือนกัน แต่มันก็จะกิเลสไม่ได้ เพราะมันไม่เข้าไป
ไปสู่โลกุตตรปัญญา

ฉะนั้นทางพระพุทธศาสนาของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เนื้ย ต้องอาศัยปัญญาขึ้นก่อน ยกปัญญาขึ้นก่อน ยกตัวอย่าง
เช่นว่า เราจะ**รู้**บุญ**รู้**บาป **รู้**คุณ**รู้**โทษ ก็อาศัยปัญญา ปัญญานั้น
ก็คือการสดับรับฟัง การศึกษาธรรมะคำสอนพระพุทธเจ้า ถ้าไม่
ศึกษาธรรมะคำสอนพระพุทธเจ้า ไม่**รู้** อย่างนี้ ศรัทธาก็ไม่
เกิดขึ้น ความเพียรก็ไม่เกิดขึ้น ความอดความทนก็ไม่มี เพราะไม่

มีปัญญา ฉะนั้นทางพุทธศาสนาจึงกล่าวว่าคนเราจะดีมี
ความสุขเพราะมีปัญญา อย่างนี้เป็นต้น

แต่ว่าปัญหานี้ ถ้าเป็นปัญญาโลกีย์ คือปัญหายึดปัญญา
ถือ เหมือนทางโลกเขา สร้างอะไรขึ้นมาก็ยึดถือว่าสิ่งนั้นเป็น
สมบัติของเรา อย่างนี้เป็นต้น แต่ว่าสิ่งนั้นก็แสดงความไม่เที่ยง
ความแปรความปรวนแสดงอย่างนี้ ก็เลยเป็นทุกข์ แต่ว่า
พระพุทธเจ้า พระอริยเจ้าท่านรู้แล้ว ท่านเห็นได้แล้ว ท่านไม่
ยึดถืออยู่เพราะมองเห็นอยู่ว่า มันจะต้องแตกต้องตาย ต้องไม่
เที่ยงแท้แน่นอน ไม่อยู่ในบังคับบัญชา มันเกิดได้ดับได้ อย่างนี้
เป็นต้น เหตุฉะนั้นความเข้าไปยึดถือก็ไม่มี ก็เลยเป็นสุขสบาย แต่
ว่าบุคคลที่จะไม่ยึดไม่ถือในสิ่งนั้นก็อาศัยสติปัญญา ถ้าไม่มี
สติปัญญาก็ละไม่ได้

เหตุนี้จึงว่า วิญญาณนั้นเป็นที่เกิด เป็นที่อยู่อาศัยของ
คนในโลก เพราะว่าเราทุกคนก็อาศัยวิญญาณนั้นแหละเป็นที่เกิด
เป็นที่อยู่เป็นที่อาศัยอย่างนี้ การไปมาก็อาศัยตา เรียกว่าจักขุ
วิญญาณ ตาดีมันก็ไปไหนก็ได้ เพราะตามันมองเห็น ถนน

หนทาง เห็นใกล้เห็นไกลอะไร อะไรผิดอะไรถูก อะไรดีอะไรชั่ว
เพราะอาศัยจักขุวิญญาณนี่เองเป็นตัวนำ และก็อาศัย**โสต**

วิญญาณเป็นเครื่องเตือนอีกด้วย เครื่องเตือนภัยที่มาถึงเรา ก็
อาศัยเสียงได้ยิน ยกตัวอย่างเช่นว่า ไปเราขับรถมา มีคันหนึ่งอยู่
ข้างรถกดแตรอย่างนี้เป็นต้น เค้าให้หลีกหรือให้อะไร เราก็ต้องรู้
หลบหลีกเขาอย่างนี้เป็นต้น ก็อาศัย**โสต**วิญญาณนั่นแหละ อันนี้
เป็นเครื่องไป ฉะนั้นตาก็เป็นเครื่องนำ หูก็เป็นเครื่องนำ

ส่วนฆานวิญญาณ คือจมูกเนี่ย ดั่งเนี่ยมันเป็นนาย นาย
ประตูก็กว่าได้ หรือว่าผู้รักษาความปลอดภัยก็ว่าได้ เหมือนที่
ไหนๆโรงงานใหญ่ มีนายยามเป็นผู้รักษาความสงบอย่างนี้เป็น
ต้น ฉะนั้นส่วนจมูกดั่งเนี่ยมันเป็นนายยาม เรียกว่า**ฆนะ**
วิญญาณ คือว่ากลิ่นอะไรมาถึงจมูกของเรา กลิ่นดี กลิ่นร้ายก็รู้
สมมุติอย่างที่ว่ากลิ่นอันนี้เข้ามากะทบเข้าแล้ว มีเชื้อโรค มี
อะไรก็รู้ได้ เราก็รีบรักษาแก้ไขอย่างนี้เป็นต้น นี่ก็อาศัย**วิญญาณ**
นั่นเอง แต่ว่าส่วน**ชีวหา**รู้รสต่างๆ **กายวิญญาณ**รู้สัมผัสหนาว
ร้อนเย็นแข็งต่างๆ มโน**วิญญาณ**คือรู้ธรรม นี่ก็คิดอะไรต่างๆที่ดี

และไม่ดี วิญญาณนั้นก็เป็นส่วนรู้ รู้แต่ว่ามันละไม่ได้ เรียกว่าตัว
วิญญาณ เป็นที่อาศัยอยู่ เป็นที่อาศัยเกิด เป็นที่อาศัยตาย แต่
ว่ามันจะมาสร้างความคิด ความสุข ความเจริญ ประกันภัยให้
พวกเราไม่ได้ ต้องอาศัยธรรมะคำสั่งสอนพระพุทธเจ้า เรียกว่า
สติปัญญา

เหตุนี้จึงว่าธรรมะนี้ท่านจึงเปรียบเหมือนเกลือ เกลือนั้นมี
คุณค่ามีราคา เช่นว่าเราจะทำอาหารการบริโภค ถ้าขาดเกลือ
แล้วก็หมด ไม่มีรส บัดนี้ขาดเกลือแล้วเป็นโรคอะไร โรคคอปอก
อันนี้ก็เกลือนี่อาศัยใช้ทั่วโลก ส่วนน้ำพริกบางแห่งกันก็ไม่กิน
น้ำพริก ธาตุไฟ แต่ว่าเกลือนั้นอาศัย เกลือนั้นมีคุณค่า ปลานั้น
มันเน่าแล้ว เอาเกลือใส่มากๆ แล้วกลายเป็นปลาเค็ม เก็บไว้เป็น
ปีๆก็ได้ กินได้ตลอดไป เพราะเกลือมันรักษาไว้ ฉะนั้นธรรมะใน
ตัวของเรานี้ก็อาศัยธรรมะเป็นเครื่องรักษา ปลาเน่ามันก็ยัง
รักษาไว้ได้ เช่นว่าคนที่ทำไม่ดีมาแล้ว ทำไม่ดีมาแล้วแต่ว่าเอา
เกลือใส่มากๆ คือสร้างความคิดมากๆ มันก็กินไปได้ กินเน่าไปได้
กินเสียไปได้ หรือมีคุณค่าไปอีก อย่างนี้เป็นต้น

ยกตัวอย่างเช่นว่า **พระเจ้าอชาตศัตรู**ไปฆ่าพระเจ้าพิมพิสาร กฎบังคับก็ต้องตกนรกอยู่แสนปี แสนปีก็หลายหมื่นล้านหลายพันล้าน หลายโกฏีอยู่เป็นต้น ต้องทนได้ แต่สุดท้ายก็มารู้สึกนึกได้ ว่าเราไปพบพระเทวทัตนั้นก็นำไปทางทำบาปทำกรรมที่ไม่ดี จึงเลิกละจากเทวทัตซะ หันมาหาพระพุทธเจ้า มาสมาคมกับพระพุทธเจ้า มาเลื่อมใสพระพุทธเจ้า มาปฏิบัติศีลธรรมคำสอนในทางพุทธศาสนา กับพระพุทธเจ้า มาให้ทาน ถือศีล ภาวนา และก็สร้างวัดวาศาสนา สร้างเจดีย์ สร้างวิหาร ตลอดที่สุดสังคายนาครั้งที่หนึ่ง ก็เป็นประธานเลี้ยงสงฆ์หลายร้อยหลายพัน อย่างนี้เป็นต้น สุดท้ายก็มีการลดนรกแสนปีก็ลดลงมา ลดเปอร์เซ็นต์ตั้ง ๔๐ เปอร์เซ็นต์ แสนหนึ่งเหลือหก ก็ลดเบาขึ้นมาเหลือ ๔๐ เปอร์เซ็นต์อย่างนี้เป็นต้น ต้องมาต้อนรก โลหะนรกชะหะหมื่นปีอย่างนี้เป็นต้น นี่ยังใกล้เข้ามาอีก

ฉันใดก็เหมือนกัน ฉะนั้นจึงว่าอาศัยที่รู้แล้ว นักปราชญ์แล้ว ก็ทำความดีต่อไปเป็นลำดับ ฉะนั้นโลกุตตรธรรมานี้จึงรวมความก็คือว่า การปฏิบัติโลกุตตรธรรมหรือปฏิบัติธรรมนี้ รวมความก็

เพื่อรู้และละ ยกตัวอย่างเช่นว่า ภาวนา รู้แล้วก็ละ รู้แล้วผิดเราก็
ละทันที มันก็เข้า**เนกขัมมะบารมี** เพราะ**ทานบารมี** การ
เสียสละการให้ คนเราจะอยู่ด้วยกันเป็นสุข ก็อาศัย**ทานบารมี**
ตั้งแต่เราเกิดก็อาศัยบิดามารดาให้ข้าวป้อนนํ้านมทุกอย่างมา
เป็นลำดับๆ ต่อมาก็อาศัย**ศีลบารมี** พ่อแม่ก็ให้สร้างคุณงาม
ความดี ให้ทำความดี สอน ลูกเอ๋ย ให้ทำความดี สิ่งใดไม่ดี อย่า
ไปทำ ทำแล้วก็จะเสีย มันก็เข้าได้**เนกขัมมะบารมี** เนกขัมมะ
บารมีแปลว่าละนั่นเอง ทำแล้วไม่ดีก็จะเสีย ทำในทางที่ถูกต่อไป
อีก มันก็มีเปอร์เซ็นต์ขึ้นมาเป็นลำดับ

ดังที่กล่าวแล้วว่า พระเจ้าอชาตศัตรูนั้นแหละตกนรกแสนปี
แต่จะมาทำความดีกับพระพุทธเจ้า ลดตั้ง ๔๐ เปอร์เซนต์ ก็มีการ
ลด ก็เบาขึ้น ก็ดีขึ้น อันนี้ฉันใด อันนี้แปลว่าอาศัยธรรมะคำสั่งสอน
พระพุทธเจ้า จึงว่าธรรมะคำสั่งสอนเป็นเหมือนเกลือรักษาความ
เค็ม เกลือนั้นมันรักษาความเค็ม ไปที่ไหนไปเมืองไหนๆ มันก็
เค็มตลอด พระพุทธเจ้าจึงว่า **รกฺขเขยฺย อตฺตโน สาธุ สวณํ**

โฌนตํ ยถา เกลือย่อมรักษาความเค็มจันใด เราต้องรักษาคุณ
ความดีของเราไว้เหมือนเกลือรักษาความเค็มจันนั้น

เมื่อเรารักษาคุณความดีของเราไว้ ไปที่ไหนมันก็ดีอยู่
เรื่อยไป เพราะเรามีคุณความดี มีความอดมีความทน มีสติมี
ปัญญา รู้ผิดรู้ถูก รู้บาปรู้บุญ รู้คุณรู้โทษ อย่างนี้เป็นต้น ก็ได้ใช้
ตัวสติปัญญานั้นตาม ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงยกว่า **ธมโม หเว**
รกฺขติ ธมฺมจารี ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ผู้ใดประพฤติ
ธรรมอยู่แล้วย่อมนำมาซึ่งความสุขความเจริญ จึงว่า **ธมโม**
สุจิณฺโณ สุขมาวหาติ ท่านว่า ธรรมที่ประพฤติปฏิบัติดีแล้วย่อม
นำมาซึ่งความสุขความเจริญ พระพุทธเจ้าท่านกล่าวว่า ผู้ปฏิบัติ
ธรรม ธรรมย่อมรักษาบุคคลผู้นั้น เมื่อตกไปในทางที่ต่ำทางไม่ดี
จันใดก็เหมือนกัน ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ศีลก็ย่อม
รักษาผู้ประพฤติศีล ผู้ปฏิบัติศีล ศีลรักษาเรา เรารักษศีล

ฉะนั้นถ้าเราไม่รักษาศีล ศีลก็ไม่รักษาเรา มันกลับกันอยู่
นั่นเอง ฉะนั้นคนเราได้ทุกข์ยากลำบากตรากตรำเพราะมันไม่มี
ศีล ไม่มีศีลมันก็เลยสามารถไปทำบาปทำกรรมได้ เปรียบ

เหมือนบ้านเราไม่มีประตูหน้าต่าง ไม่มีเครื่องกัน ขโมยก็เข้ามา
ได้ ลมก็มาพัด ฝนก็มาแฉะมาถูของเราเปียกหมด ลมมาพัด
เอาของเราไปหมด อย่างนี้เป็นต้น ขโมยก็มาเอาของเราไปได้เพราะ
ไม่มีฝา ไม่มีประตูหน้าต่างเป็นเครื่องกัน จันใดก็จันนั้น เหตุนั้น
พระพุทธเจ้าจึงกล่าวว่าศีลธรรมนั้นแหละเป็นเครื่องกัน กันเรา
กันตัวเราไว้ รักษาเราไว้ เพราะเรามีศีล ศีลก็รักษาเรา เราไม่มี
ศีล ศีลก็ไม่รักษาเรา อย่างนี้เป็นต้น

ที่เราได้รับความเดือดร้อนก็เพราะไม่มีศีลเป็นตัวรักษา เรา
ไปโทษว่าอะไรก็ไม่ช่วย ที่นั่นให้วิ่งวนหาเทวดา เทวดาก็ช่วย
ไม่ได้ เพราะเทวดาเค้าก็อาศัยศีลนั่นเอง เทวดายังมาอาศัยพวก
เราด้วย แต่อยู่ในโลกเทวดานั้นไม่มีโอกาสได้ทำบุญ ยังมาพึ่ง
บุญบารมีของพวกมนุษย์เรานี้แหละ อย่างพระพุทธเจ้า พระอริย
เจ้า ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ผู้ที่เป็นเทวดาตลอดที่สุด ยักษ์ก็ดี
พญาครุฑก็ดี พญาอักษะก็ดี สัตว์ทั้งหลายอย่างนี้เป็นต้น
ยกตัวอย่างเช่นว่าพญาครุฑ พญานาค ก็มาอาศัยปฏิบัติธรรม
บูชาพระอาจารย์มันอยู่ตลอด อยู่สกลนคร อยู่ไหนก็ตาม พญา

ครุฑก็มากกราบมาไหว้ มารักษาพึงบารมี พญานาคก็มารักษา ก็
มากกราบไหว้ทุกวันๆอย่างนี้เป็นต้น มาพึงบารมี มาอาศัยบารมี
ของครูบาอาจารย์ มากกราบไหว้ มาสักการะบูชาแล้วเขาก็มีฤทธิ์
มีเดช และมีอายุยืนยาวนาน อย่างนี้เป็นต้น เหตุฉะนั้นพญานาคจึง
มากกราบมาไหว้พระอาจารย์มันทุกวันๆ ที่หนองผือ ในจังหวัด
สกล อำเภอนาคูนิคม อำเภอที่หลวงตาไปหลงเกิดอยู่นั่นเอง ไป
หลงอยู่นั่น อันนี้เห็นว่าธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ผู้
ประพฤติธรรมอยู่แล้วนำความสุขความเจริญได้ อย่างนี้เป็นต้น
อันนี้ก็เป็นหลักเหตุ นั้น

พวกเราที่เกิดมาในยุคนี้ ในชาตินี้ แปลว่าเป็นผู้ที่มีโชคมี
ลาภอันดีอันประเสริฐ ตลอดที่สุดที่เราเสียสละโอกาส เรียกว่า
งานหลวงก็ไม่ขาด ราชฎีกาก็ไม่เสียอย่างนี้เป็นต้น เราหาโอกาส
มาพึงเทศน์ฟังธรรม ทำจิตใจให้สงบตั้งมั่น ลมเข้าพุทโธก็รู้ ลม
ออกพุทโธก็รู้ ใจตั้งมั่นเยือกเย็นสบาย อย่างนี้เป็นต้น นี่ก็แปลว่า
ได้ประโยชน์

ฉะนั้นคนเราพระพุทธเจ้าท่านสอนว่า ส่วนมากคนเรานั้นทำแต่ประโยชน์ทางโลก ประโยชน์ของตัวเองนั้นไม่มีโอกาสที่ได้ทำทำน้อยที่สุดๆ ประโยชน์ของตนจริงๆก็คือการให้ทาน การรักษาศีล การเจริญกรรมฐานภาวนา อานาปานสติ ลมเข้าลมออกให้รู้จนเพ่งดูจนจิตสงบเยือกเย็นเป็นที่พึงได้ นี่เป็นต้น อันนี้แปลว่าประโยชน์ของเราโดยเฉพาะ ฉะนั้นคนเราส่วนมากก็ทำแค่ประโยชน์ทางโลก ทำให้เขาตลอด ไม่ให้ทำให้เราหนา เช่นรักษาชันธุ์ห้ำ เรื่องนี้ก็รักษาชันธุ์ห้ำ ก็เป็นสมบัติของเขา เรียกว่า **ขันธาติโลก** พระพุทธเจ้าว่า **อายตนะโลก** สมบัติของโลกทั้งนั้นแหละในตัวของเราทุกคนๆเนี่ย

แต่ผู้มีปัญญาอย่างพระพุทธเจ้าและพระอริยเจ้าท่านสละสมบัติของโลกซะ มาทำประโยชน์ของตน ฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านมีปัญญา ชาติหนึ่งๆ บางชาติก็ออกบวชตลอดตั้งแต่อายุ ๑๖ ปี อย่างที่เห็นในหลวงแดง แต่งประวัติหรือทำประวัติมหาชน **มหาชน**เพื่อก็อำประโยชน์เพื่อประโยชน์ให้เกิดความสุขความเจริญทางโลก บำเพ็ญทานการกุศล ตั้งโรงงานทั้งห้าแห่ง

บำเพ็ญทานอยู่เจ็ดพันปี แล้วพระองค์ก็หนีออกบวชซะ บำเพ็ญ
ประโยชน์ส่วนตนโดยเฉพาะสามพันปี ครบหมื่นปี แล้วก็ไป
สวรรคตขึ้นฟ้า อย่างนี้เป็นต้น อันนี้พระองค์รู้จักเลือก รู้จักแยก
รู้จักแบ่ง รู้จักปัน

ผู้มีปัญญาที่รู้จักแบ่งส่วน เหมือนว่าคนไม่มีปัญญาที่ไม่รู้จัก
แยกปัญญา ไม่รู้จักแบ่งหน้าที่ของตน ก็หาว่าไม่มีเวลา เอาเวลา
ไหนเป็นเวลา ตายแล้วก็ไม่มีเวลาอีกหลบนี้ (หัวเราะ) บ่นถ้าไม่
มีเวลาทำคุณงามความดี เมื่อตายไปแล้วก็ไปร้องขอพญายม
อย่างนี้เป็นต้นให้ช่วยเหลือเกื้อกูล ยังไงก็ไม่ได้เพราะเราไม่หา
เวลาทำความดี เหตุนั้นแต่ว่าผู้มีปัญญา แม้จะมีปัญญาอย่างไร
ก็ตาม ถ้าไม่รู้จักแยกทำประโยชน์ของตน ทำแต่ประโยชน์ของ
โลกอย่างเดียว อย่างนี้เป็นต้น

อย่าง**มโหสถ** ผู้ใดอ่านต้องรู้ดี มโหสถนะเป็นอย่างไร บัดนี้ก็
ทำแต่ประโยชน์ของโลก เมื่อตายจากมโหสถแล้วก็ไปเกิดเป็นงู
อยู่เมืองนาค ไปเป็นงูอยู่เมืองนาค เมื่อไปเกิดเป็นงูอยู่เมืองนาค
แล้วก็ระลึกชาติได้ บันดาลให้รู้เพราะเพียรสร้างบารมีมามาก

ฉะนั้นก่อนจะเป็นมโหสถ มาเกิดมาเป็นมโหสถนั้นก็สร้างบารมี
มากที่เป็นเนมิราชนะ เนมิราชอายุ ๒๘๔,๐๐๐ ปี อายุ
๒๘๔,๐๐๐ ปี บำเพ็ญทาน ๘๔,๐๐๐ ปี อย่างนี้เป็นต้น แล้วมา
บวชอีก ๘๔,๐๐๐ ปี บำเพ็ญสร้างบุญสร้างกุศล ๘๔,๐๐๐ ปี
รวมแล้วก็เป็ฯแสนปี สร้างคุณงามความดีอย่างนี้เป็นต้น แล้วก็
ไปอยู่สวรรค์ชั้นฟ้า ตายแล้วก็เป็ฯมโหสถ แต่มามโหสถมันลืมนได้
เหมือนกัน มันลืมนเสีย เพราะกรรมของโลกเนี่ย กรรมโลกก็ย่นมันบ่
เที่ยงแท้แน่นอน มันเกิดมันดับได้ มันไม่คงที่ (เทพชาดตอน)

เหตุนี้ทางพุทธศาสนาจึงอาศัยการฝึกฝนอบรมบ่อยๆ การ
สดับรับฟังบ่อยๆ เพื่อไม่ให้ลืมนตัว เพราะกิเลสมันสร้างเหตุแห่ง
ความทุกข์ความเดือดร้อนทุกอย่างทุกประการ สำทับจิตใจของ
สาธุชนคนทั้งหลายในโลก เหตุนี้เราต้องมีปัญญาหาโอกาส
เหมือนพวกเราทั้งหลาย หาโอกาส หาเวลา มาฝึกฝนตนอย่างนี้
นับว่าเป็นผู้ที่มีปัญญาดี มีกุสโล กุศลลา ัธมมา มีปัญญาดี คนมี
ปัญญาดีนั้น รู้จักแยกส่วนงานของโลก รู้จักแยกส่วนงานของตน
งานส่วนใดเป็นของโลก งานส่วนใดเป็นของตนก็ให้รู้

แต่ว่าส่วนมากไม่รู้หละ งานของโลกว่าเป็นงานของเจ้าของ
ที่จริงงานของโลกแท้ๆ เรียกว่าการกินดีอยู่ดีเป็นสุข เมาความสุข
อย่างนั้น งานของโลกทั้งนั้น เมื่อตายแล้วมันหมดสิทธิ์แล้ว มัน
ไม่ได้อะไรซักอย่าง มีความสุขจริงในโลกนะ แต่ตายนะหมดสิทธิ์
เพราะมันเป็นโลกีย์ สมบัติอยู่ในโลกีย์นี้มีความสุขในโลก มี
ความดีอยู่ในโลก อย่างนี้เป็นต้น

เหมือน**มโหสถ**สร้างความคิด แก้ปัญหาของโลก เชิดชูโลกตั้ง
หลายร้อยปีอย่างนี้เป็นต้น ตายแล้ว ความช่วยเหลือเกื้อกูล
บุคคลในโลก แทนที่มากอดหนุนให้พระองค์ไปดี เปล่า! ไปดีไม่ได้
ขาดทุน ไปเกิดเป็นนาค ไปเกิดเป็นสัตว์ แปลว่าขาดทุนอย่างนี้
เป็นต้น

แต่ว่าพระองค์ไปอยู่เมืองนาค ระลึกชาติได้ ก็เลยไปขอ
โอกาสพ่อแม่ ลาพ่อแม่ขึ้นมาจำศีลภาวนา รักษาศีลอุโบสถ
ศีล ๘ โนน อยู่เมืองเชียงใหม่โนน ชาตินั้นจึงมาเกิด **ภurit** เกิด
เมืองเชียงใหม่ เพื่อนว่า ชาตินั้นเกิดเมืองเชียงใหม่ ก็เยี่ยงคนเมือง
เชียงใหม่ชอบรักษาศีล แต่ไม่ชอบบวช คนแก่เค้าว่า เป็นอย่าง

นั่น ชอบบวช (หัวเราะ) เหตุนั้นก็เลยมารักษาศีลอยู่เมืองมนุษย์
รักษาศีล ๘ ทำคุณงามความดีอยู่หลายปี

แต่อย่างใดก็ตาม ทำความดีก็หนีมาไม่ได้ หมออาลัม
พายน์ลูกเข้ามาก็มัดคอกลากไปเล่นละคร เล่นละครให้คนดู รวย
(หัวเราะ) คือภริยัตถนะเป็นผู้มีปัญญา หมออาลัมพายน์ให้มา
เล่นละคร เล่นเป็นหมด เล่นท่าใดได้หมด เก่งอะ รวยสตางค์
ใหญ่โต สุดท้ายก็ลูกศิษย์ของหมออาลัมพายน์ ก็ยังอยู่เมือง
อินเดีย เอางูมาเล่น เอางูมาเล่นละครให้คนดู เอาสตางค์ เต็ม
เมืองอินเดียนั่นนะ ลูกน้องหมออาลัมพายน์

เพราะฉะนั้นหลวงตาไปอินเดีย ไปเห็นพวกแขกเมืองอินเดีย
เอางูมาเล่นให้คนดู เอาสตางค์ ลูกน้องหมออาลัมพายน์ มันยัง
อยู่ มันเป็นอย่างนั้น มันสืบกันมาเป็นอย่างนั้น อันนี้ฉันนั้น
เหมือนกัน ฉะนั้นจึงว่า พระองค์หนีหมออาลัมพายน์ น้องชาย
ตามกันมา มาอยู่เมืองนาคอีกก็รักษาศีล ๕ เจริญกรรมฐาน
ภาวนา ตายจากนั้นก็ไปสวรรค์ไปได้ แต่มันก็มาเกิดอีก มาเกิดก็
สร้างบารมีอีก เต ชะ สุ มาเกิดเป็นภริยัตถมาเกิด **เต ชะ สุ เน**

มะ ภู จะ นา วิ เว (คาถาหัวใจทศชาติ) เป็นอะไร มาเกิด
สร้างบารมีเป็นลำดับๆ ที่มาเกิดเป็นในชาติที่ต่อมาก็ได้บำเพ็ญ
ตลอดมา ไม่ได้ขาด ไม่ประมาท ชาติใดๆก็ออกบวช บำเพ็ญ
เจริญภาวนามาเรื่อย จนถึงพระเวสสันดรก็ยังออกบวช บำเพ็ญ
ภาวนามาเรื่อย สุดท้ายถึงได้เป็นสิทธิตถะราชกุมาร เป็น
พระพุทธเจ้าได้ อาศัยคุณธรรมคุณความดีนั้นทำตลอดไป

เพราะว่ากิเลสนั้นมันมีหน้าที่จะประหัตถ์ประหารคุณงาม
ความดีของเราทุกอย่าง ถ้าเราไม่มีสติ มีปัญญา ไม่สร้างคุณ
ความดี ไม่สร้างสติปัญญาก็สู้มันไม่ได้ ฉะนั้นเราต้องฝึกฝน
บ่อยๆ เจริญบ่อยๆจึงจะชนะกิเลสได้ เพราะกิเลสนี้มันมีหน้าที่
ของมัน ฆ่าคน ฆ่าสัตว์ ฆ่าคุณงามความดีของมนุษย์ทุกอย่าง
นั่นแหละ มันฆ่าทุกอย่าง กิเลสนะ ไม่มีการเมตตาปราณีเลย
อย่างใดไม่สงสารนะ กิเลสนะ เอาเรื่อยไป ถ้าเรามีปัญญา ไม่มี
ปัญญากันก็เป็นลูกข้า เป็นข้าของมันก็ตกทุกข์ได้ยาก

ถ้ามีปัญญาก็พยายามฆ่ามัน ฆ่ากิเลสตาย ทำลายกิเลส
หลุด ถึงมาเป็นพระอรหันต์อย่างนี้เป็นต้นนะ เราต้องหาวิธีฆ่า

ฆ่าที่ไม่บาปคือฆ่ากิเลส ฆ่าความโลภ ความโกรธ ความหลง ฆ่า
อวิชชาตัณหา ยิ่งฆ่าได้มากก็ได้ความสุขมาก ฆ่าได้หมด ปลด
ทุกข์ไปเลยอย่างนี้เป็นต้น ฆ่าไม่บาปก็ฆ่ากิเลส ถ้าฆ่าอย่างอื่น
บาปทั้งนั้น อันนี้พระพุทธเจ้าก็แสดงไว้

เหตุนี้ทางพระพุทธศาสนาจึงให้สร้างสติปัญญานี่เป็นการ
ฆ่ากิเลส ฆ่าด้วยการเสียสละ การให้ทาน ฆ่าด้วยการรักษาศีล
ฆ่าด้วยการเจริญภาวนา รักษาศีล เจริญภาวนานี้ก็ฆ่าด้วยกิเลส
ฆ่ากิเลสด้วยการให้ทาน ฆ่ากิเลสด้วยการรักษาศีล ฆ่ากิเลส
ด้วยการไหว้พระสวดมนต์เจริญกรรมฐาน ภาวนาสมาธิ ภาวนา
เนี่ยจนมีสติปัญญารู้เหตุ มีสติปัญญารู้เท่าทันเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้น กิเลสเกิดขึ้นท่าไหนก็รู้เท่าทันหมด ปลดทุกข์ไปแล้ว
รู้เท่าทันอยู่มันก็ไม่มีภัยอันตรายอันใด ถ้าเราขาดสติขาดปัญญา
เมื่อใดก็ไปตามมันเรื่อยไปนั่นแหละ เพราะกิเลสมันมีหน้าที่
อย่างนั้น

ถึงว่าบ่นทุกข์บ่นยากกว่าทำไมพระพุทธเจ้าไม่ช่วย
พระพุทธเจ้าก็คือสติปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญานั้นเองเป็นตัว

พระพุทธเจ้าจะมาช่วยได้ ถ้าเราไม่รักษา ไม่ปฏิบัติ ศิลหรือ
ปัญญา มันก็ไม่รักษาเรา เรียกว่า ผู้รักษาธรรม ธรรมย่อมรักษา
เรา ผู้มีศีล ศีลรักษาเรา ผู้มีธรรม ธรรมรักษาเรา ดังที่กล่าวนี้ อัน
นี้ก็เป็นปฏิปทาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านชี้แจง
แนวทางปฏิบัติไว้

ฉะนั้นพวกเราทุกคนๆวันนี้ได้มีสติมีปัญญา มีศรัทธาความ
เชื่อความเลื่อมใส พากันเสียสละเวลาการทำงานของโลก มา
บำเพ็ญการงานของตน ทุกคนเจริญกรรมฐานภาวนา อาศัย
สัจจะ มีสัจจะ อาศัยศรัทธาความเชื่อ ความเลื่อมใส อาศัยมี
ปัญญา มีสติมีปัญญา รู้จักแยกออก อันนี้เป็นงานของโลก อันนี้
เป็นงานของธรรม อันนี้เป็นงานของตน อันนี้เป็นงานของคนอื่น
อย่างนี้เป็นต้น ดังที่กล่าวนั้นแหละส่วนมาก คนเรางานของโลก
ก็ถือว่างานของตน เช่นว่ากินดินอนดีมีความสุข ถือว่าเรามี
ความสุขดีแล้ว เราได้แล้ว ที่จริงไม่ใช่ได้หรอก ไม่ได้ มันไม่ได้
ทั้งนั้น มันได้ระงับชั่วคราว ตายไปแล้วก็หมดสิทธิ์ หมดโอกาส

เหตุนี้จึงว่าพวกเรามีปัญญา เหตุนี้ขอเดชะพระบารมีบุญ
กุศล คุณความดีที่พวกเราทั้งหลายมาพร้อมเพรียงกันในวันนี้ จง
ประสบแต่ความสุขความเจริญ จิตตั้งมั่นในพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ พุทโธสมาธิ ธัมโมสมาธิ สังโฆสมาธิ จิตตั้งมั่นในพระ
พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จิตตั้งมั่นในศีลในธรรม เพราะจะนำมา
แต่ความสุขความเจริญในโลกนี้โลกหน้า

ที่มา: <https://youtu.be/p2-ArUbY6Uk>